

Sygn. akt V KK 385/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 5 września 2019r.,
sprawy **D. C.**
skazanego z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 marca 2019r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 22 maja 2018r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztami sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym Sądu I – instancji i procedowaniu przed tym Sądem. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art.

523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Pierwszy z podniesionych zarzutów – obrazy art. 78§1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. wprost odnosi się do zaniechania, którego dopuścił się Sąd Rejonowy. Bezspornie Sąd ten nie rozpoznał wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia apelacji. Apelacja jednak została wniesiona przez samego skazanego, co uruchomiło postępowanie odwoławcze. W postępowaniu tym wyznaczono D.. obrońcę z urzędu. W tej sytuacji, z pewnością nie doszło do zaistnienia żadnej z bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 k.p.k. Obowiązkiem skarżącego było zatem powiązanie zaistniałego uchybienia z istotnym wpływem, jaki mogło ono mieć na treść zaskarżonego wyroku. Skarżący jednak tego nie uczynił poprzestając na zasygnalizowaniu samego uchybienia.

Tak skonstruowana kasacja nie mogła być skuteczna. Wszak wyznaczony obrońca miał możliwość działania na etapie postępowania odwoławczego, w szczególności skonkretyzowania i uzupełnienia zarzutów przedstawionych przez skazanego. Mógł też wskazać poza zakresem apelacji na uchybienia, które Sąd Odwoławczy powinien dostrzec w trybie art. 440 k.p.k. Co zaś najistotniejsze, w kasacji nie wskazano na jakiegokolwiek kwestie, które nie stały się przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego z tego powodu, że nie postawiono ich w apelacji skazanego.

Również drugi z postawionych w kasacji zarzutów nie może być uznany za zasadny choćby w minimalnym stopniu.

Wskazać należy tu, że zarzut obrazy prawa materialnego zawsze stawiany musi być przy akceptacji dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Jest to bowiem błąd polegający na dokonaniu błędnej wykładni obowiązującego prawa albo błąd w subsumpcji.

Tymczasem w niniejszej kasacji, skarżący wprost atakuje ustalenia faktyczne wskazując, że Sądy rozstrzygające sprawę nieprawidłowo ustaliły stan świadomości skazanego co do pochodzenia samochodu będącego przedmiotem przypisanego paserstwa.

Stawianie zaś zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych na etapie kasacji, zgodnie z dyspozycją art. 523 k.p.k., jest niedopuszczalne.

Stąd kasację należało uznać za oczywiście bezzasadna.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego uwzględniając jego sytuację majątkową zwolniono od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.